

متن پرسش

با عرض سلام: سوالی که ازتون داشتم؛ نسبت میان معرفت و اطاعت در قبال معصوم (ع) هست. از یک سو ما مامور به معرفتیم. نه فقط معرفت به خود دین بلکه معرفت به امام. و از سویی مامور به اطاعتیم در قبال معصوم. از یک سو در احادیث معصومین داریم که باید به خود دین و قرآن رجوع کرد و در آن فقیه شد. از سوی دیگر ماجرای آن غلام امام صادق (ع) را داریم که وقتی ایشان دستور دادند درون آتش برو بدون چون و چرا درون آتش رفت. بالاخره کدام یک اصالت دارد: معرفت یا تبعیت؟ این که کار غلام امام صادق (ع) ارزشمند است؛ به خاطر تبعیت محض او از امام صادق است یا به خاطر این که این تبعیت را از روی معرفت انجام داده؟ آیا اصلاً ما اجازه داریم در نسبت با معصوم، پای عقل خودمان را وسط بکشیم و یا اینکه نقش عقل، فقط پیشینی هست و آن هم معرفت به مقام معصوم؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: قرآن می‌فرماید: «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَ أَطِيعُوا الرَّسُولَ وَ أُولِي الْأَمْرِ مِنْكُمْ». و علامه‌ی طباطبایی روشن می‌کنند که منظور از اطاعت اولی‌الامر که در کنار اطاعت خدا و رسول آمده است، انسان‌های معصوم می‌باشد. پس عملاً چون ما باید خدا را اطاعت کنیم و خدا فرموده است پیامبر و امام را اطاعت نماییم، اطاعت ما از امام اطاعت از خدا است و علاوه بر آن عقل ما ابتدا ما را نسبت به عصمت ائمه مطمئن می‌کند که از آن‌ها اطاعت می‌کنیم و از این جهت، عقل را از صحنه بیرون نکرده‌ایم مثل آن‌که پس از تحقیق عقلی از تخصص پزشک متخصص از او تبعیت می‌نماییم. موفق باشید